

Nezломnej českéj duch

 litterate.cz/nezlomnej-ceskej-duch

Old Shooterhand

6 srpna, 2023

(UPOZORNĚNÍ: tento článek si neklade za cíl interpretovat naši národní historii přísně vědecky, ale zamýšlí se nad ní s určitým satirickým nadhledem.)

OLD SHOOTTERHAND pravil: „Tyvole, abys moh’ zejtra vyhrát bitvu nebo válku, musíš přežít dnešek. Mrtví vojáci do bitev nenastupují, pročez je ani nemůžou vyhrát.“

Včera se zase zvedly ceny benzínu a nafty, tak vládla v hospodě „blbá nálada“, jak říkával Havel. I tady na vesnici, když přišli chlapům zvýšený zálohy na plyn a elektřinu a vyúčtování doplatků, došlo jim, že „naše země nevzkvétá“, houfně odhlásili plyn, nakoupili klasický kotle na tuhá paliva a vyrazili do lesa na dřevo. A tak se ten večer u dlouhého štamangastského stolu tohle všechno řešilo – a hlavně taky nadávalo na vrchnost. To už bývá v hospodách takový zvyk, jak by napsal Větva*. Probralo se všechno – od toho zdražení PHM, elektřiny a plynu, přes obří díru ve státním rozpočtu (totiž dluh), inflaci, miliardový nákupy nových zbraní až po uprchlíky. Chlapi zcela plynule přepínali mezi funkcema odborníků na ekonomii, energetiku, politologii, vojenství a geopolitiku. V zásadě se ale nakonec všichni shodli na tom, že jde naše ekonomika do prdele a že bude hůř.

„Dyť sme jen kolonie,“ vykřikoval Bušmen. On čet’ hodně tyhle ty alternativní nebo – chcete-li dezinformační – internety a furt nás těma dezinformacema krmil. „Víte, kolik prachů, který tu na nás nadnárodní korporace vydělaj, odteče každéj rok ven?“

„Já mám spíš obavy z těch uprchlíků,“ řekl Mireček.

„Naše vláda, dělá jen to, co jim naříděj zvenku a na český lidi sere,“ hartusil starej Fořt. „Podívejte se, co udělali s těma důchodama! A to mě zajímá, dyť to mám za pár.“ Starej Fořt měl jít do důchodu, myslím, za dva nebo tři roky.

A tak podobně to nějakou dobu pokračovalo. Se zvyšujícím se počtem piv samozřejmě vzrůstala u našeho stolu i hladina decibelů. Old Shooterhand do debaty nezasahoval, protože, jak známo, podle něj je aktuální politiku třeba řešit s nadhledem, v kontextu a s časovým odstupem – nejlíp z hlediska věčnosti – sub speciae aeternitatis, kterežto latinskej termínus technikus si bez dovolení každou chvíli půjčoval od tatíčka Masaryka. A když už ho někdo otravoval, aby mu řek' svůj názor na to či ono, co právě frčelo v televizi nebo v šuškanďe, odbýval to lakonicky: „Tyvole, nevim, tomu já hovno rozumim.“

Když ovšem diskuze dospěla ke katastrofickejm představám a scénářům, že je to náš konec, že jsme kolonie řízená z Německa a z USA, že se jedná o likvidaci český samostatnosti, státnosti, národa a našeho průmyslu, už to nevydržel. Zhluboka se napil, postavil půllitr zpátky na pivní tácek před sebou, otřel si obřadně bradku od pěny a vložil se do debaty.

„Hele, kokoti, klídek! Já nemám o nás, Čechy, strach. My to přežijem.“

„Jak si můžeš bejt tak jistej?“ začal se s ním hádat Bušmen. „Copak jsi nikdy nečet o Kalergiho plánu na výměnu původního evropskýho obyvatelstva?“

„A taky psali, že máme letos nejnižší porodnost,“ doplnil ho Pepa.

„A ty uprchlíci,“ přisadil si Mireček.

„Klídek, volové,“ opakoval Old Shooterhand, „my to přežijeme, jako jsme přežili zatím všechno, protože máme nezlomnýho národního ducha. Víte, co o nás říkávala Hitler? Poláka zlomíš, ale Čech se

ohne a pak se zase narovná. Von znal Čechy z první světový války a fakt nás neměl rád. Ostatně, díky tomu nebojovala za třetí rajch žádná čistě česká divize, jen jednotlivý český Němci v řadách Wehrmachtu. Možná, že teď přijde blbá doba, bude to těžký, ale už jsme si za těch posledních cirka 50 let zvykli na pohodlnej a snadnej život v nadbytku: otočíš knoflíkem nebo něco zmáčkneš a ono to svítí, hraje, topí nebo udělá jídlo a zajedeš si každý léto na dovču k moři aspoň do Chorvatska nebo Tunisu, aby ses moh' pochlubit fotkama na instáči nebo na fejsbůku. Ale v historii jsme už vyjebali s Avarama, Braniborama, Habsburkama, Němcema i Rusákama, tak zvládneme i tohle a přežili bysme třeba i Marťany, kdyby tady fakt přistáli a vládli s Paroubkem.“

Starej Fořt a já jsme si vzpomněli na legendární Paroubkův proslov a uchechtli jsme se závěrečný poznámce. Bušmen byl ovšem v pivní ráži a jsa spravedlivě rozhořčen, pustil se do Old Shooterhanda.

„Tyvole, já nevím, jak to myslíš, ale podívej se, co se kolem děje. Nová totalita! Vypínaj weby, cenzurujou sociální sítě a internet, vyhazujou lidi z práce za jiný názory, než jsou ty oficiální, ekonomika jde do hajzlu a když pak přijde na Václavák skoro sto tisíc lidí, tak ty kokoti nahoře dělaj, jakoby nic!“

„Je potřeba ta generální stávka,“ přisadil si Pepa. „To říkám vod začátku. Zastavit ekonomiku, jinak s nima nic nehne.“

Old Shooterhand si to vyslechnul, chápavě se pousmál a klidně pokračoval: „Kdepak, chlapci, já bych na ty demonstrace – a už vůbec ne na generální stávku – moc nesázel. Je fajn ukázat vrchnosti nespokojenost, trochu je to postraší, ale jinak jim to je evidentně fuk, páč maj přece jistotu tý svojí stovosmičky. Navíc mám pocit, ale už jsem to i od někoho slyšel nebo čet', že se lidi spíš začínaj uzavírat do sebe.“

„No, jasně,“ vyletěl Bušmen. „Protože my, Češi, jsme srabáci! Nebojovali jsme proti Hitlerovi ve třicátým osmým a to nám nabořilo národní sebevědomí. Ani proti Rusákům v osmašedesátým. Všichni se vohnuli a drželi hubu a krok. A ještě spousta kokotů kolaborovala – donášeli na Gestapo a pak zase na STB.“

„Ale přežili jsme to,“ namítnul Old Shooterhand a napil se. „Sleduj to schválně v průběhu celý historie – sub speciae aeternitatis. Vždycky, když náš národ nějak prohrál a byl utiskovanej a ovládaněj cizí mocí – jako byli Braniboři v Čechách – Ota Braniborský po smrti Přemysla Otakara II., nebo v době Temna po Bílý hoře, během 300letý nadvlády Habsburků a germanizace, se ten národ udržel, aby se za obrození zase vítězoslavně zvednul z popela jako bájnej Fénix.“

Bušmen zaraženě zmlknul, protože musel v hlavě lovit zbytky znalostí ze školy, jak to tady na nás Old Shooterhand vybalil. Ten mezitím pokračoval.

„Ale chtěl jsem mluvit o tom našem nezlomným národním duchu. To, že se tady lidi zavíraj do tzv. vnitřní emigrace a staraj se v první řadě sami o sebe a svoje nejbližší, není žádná zbabělost ani ostuda, jak to někteří označujou...“

„Chartisti měli pro tyhle lidi v dobách normalizace nelichotivej název šedá zóna,“ vpadnul jsem mu do řeči. Old Shooterhand přikývnul.

„Jenže tahle šedá zóna,“ kontroval mi, „ti udržuje právě toho ducha národa, protože je životaschopná a přizpůsobí se novejm okolním podmínkám. V přírodě to tak funguje – buď se přizpůsobíš a přežiješ nebo nepřežiješ a bude z tebe akorát vymřelej druh. A hrdinů jsou plný hřbitovy, jak říkával jeden můj kamarád. Mrtví bitvy ani války nevyhrávaj. Musíš dneska přežít, abys moh' zítra bojovat a vyhrát. Nebo pozítří. Anebo za rok. Nebo bude bojovat až tvůj syn, či vnuk, ale musíš je zplodit a vychovat. Je to vlastně velmi sofistickovanej pragmatismus. Je to dlouhodobá strategie.“

„Nojo,“ vstoupil do toho Pepa, „jenže mě sere, že jsme, jak se říká, kam vítr, tam plášt.“

„No, myslím si, že k tomuhle převlíkání plášťů – nebo kabátů – jsme dospěli asi nejspíš během 30letý války. Když si vezmeš dobu předtím, tak to byly vždycky ještě ´normální´, regulérní války, kdy Češi bojovali proti někomu a ať už vyhráli nebo prohráli, prostě do toho šli – na férovku. Jenže po bitvě na Bílý Hoře, likvidaci elity (popravou na Staromáku i nucenou exulací nebo náboženskou konverzí) a třiceti letech plundrování Evropy včetně našich zemí, jsme nejspíš zjistili, že je to prostě na prd a že větší cenu než bejt mrtvej hrdina, je zůstat naživu. Já někde slyšel nebo čet´ krásnej příběh, kterej vám teď hnedka nedohledám a neozdrojuju, ale bylo to o nějakým starostovi – myslím – jednoho jihočeskýho města, kterej měl v dobách 30letý války ve sklepě radnice vlajky všech válčících stran a jakmile se dozvěděl, že se blíží ta či ona armáda, nechal vyvěsit jejich vlajku. A tak jeho město přežilo – tolik legenda.“

„Spíš purkmistr než starosta,“ podotknul jsem.

Old Shooterhand se na mě vděčně ohlídnul a posunkem ve vzduchu zapíchnul mým směrem ukazováček pravý ruky, jakože bingo – dobrá připomínka.

„Prostě chránil svoje město a lidi,“ zauvažoval jsem ještě.

„Ale moh´ bejt taky hrdina, co, Bušmene?“ rejpnul si sarkasticky Old Shooterhand. „V jakým městě bys žil se svojí rodinou radši? S purkmistrem hrdinou nebo s takovýmhle Kamvítremtamplášťem?“

Bušmen tu narážku pochopil, kušoval, ale tvářil se jako kakabus.

„To je politika,“ utrousil starej Fořt.

„Jo,“ souhlasil jsem. „Politika všech horizontů se tomu říká, myslím.“

„Teď mě napadlo,“ skočil do diskuze zase Pepa, „že von ten jihočeskej purkmistr byl vlastně takovej úplně první český chcimír?!“

Celej náš stůl vybuchnul salvou smíchu až se na nás celá hospoda otočila.

„Tyvole,“ plácnul jsem Pepu po rameni, páč seděl vedle mě, „tys to zase jednou rozčís!“

Za zády se nám znenadání jako duch zjevil Toník a postavil před nás jako na zavolanou na stůl sedm plnejch půllitrů a zatímco nám čmáral propiskou každému další čárku na naše lístky, tak jsme si je rozebrali.

„Dopij to,“ houknul na mě, „ať to prázdný sklo můžu vodnýst všechno najednou.“

Poslušně (protože výčepák je v hospodě šéf a šéfovi je neradno odporovat) jsem do sebe naklopil zbytek piva a podal mu svůj půllitr. Toník ho čapnul a jak se zjevil, tak zase zmizel. Old Shooternad pokračoval ve svojí úvaze:

„Vidíš, chcimír. Vysvětlíte mi někdo, proč jsme se tomu tady ted'ka všichni zasmáli?“ zeptal se.

„Páč je to trapný,“ ucedil Džejár a napil se.

„Nojo, ale není to s tím slovem najednou významově naopak? Původně stvořený pejorativum**, posměšek jedny strany, se najednou změnil na posměšek druhý strany. To je přece úplnej zázrak, ne? My se tomu smějeme, protože to nese v pozadí skrytej emocionální význam složenej ze všeho, co se kolem toho slova událo, tedy obsah ´navíc´, kterej de facto otočil jeho význam a kterýmu my tady rozumíme, ale přeložit se to podle klasickýho lingvistickýho trojúhelníku nedá. Je to neviditelná šifra,“ kontroval Old Shootehand, „a tohle právě způsobuje ten náš nezlomnej český duch, protože duch tohohle národa se ukrývá v našem jazyce.“

Rozhlídnul jsem se po chlapech u stolu, jestli už se nezačínaj nudit, ale všichni zatím celkem pozorně poslouchali. Asi byli zvědaví, co za shootterhandovskou číčovinu z toho nakonec zase vyleze.

„My prostě nějak intuitivně slyšíme a vidíme nebo cítíme pravej obsah sdělení. Chápeme obsah slov podle kontextu a nálady ve společnosti, jinak, než je jejich slovníkovéj význam. Takže když – třeba v mainstreamovém médiu – něco řeknou nebo napíšu, hned nám začne v hlavě blikat výstražný světlo a uvažujeme, co tím vlastně opravdu chtěli říct a proč. Jen ne to, co přesně napsali. Často se pak nejrůznější tvrzení nebo termíny stávají vtípem. A to právě dělá ten nezlomnej český duch a proto tady taky máme takovou krásnou humoristickou tradici. Přesně kvůli tomu nedokázala nikdy žádná ideologie ani propaganda Čechy předělat.“

„Pověstný čtení mezi řádky,“ doplnil starej Fořt.

„To je vlastně to naše švejkování,“ usoudil Džejár.

Old Shooterhand na souhlas přikývnul a napil se.

„Když mně se to moc nelíbí,“ pokračoval Džejár, „že jsme takový Švejci.“

„Líbí, nelíbí,“ vrátil mu to Shooterhand, „prostě to tak je. A je to časem prověřená funkční strategie. Jsme tady pořád jako Češi přes všechny ty historický peripetie? Jsme! Podívej se na některý národy jako jsou Skotové, Welšani nebo Irové. Ti sice mají ještě nějaký zbytky svejch národních jazyků, lidový písňe, ale málokdo jima mluví, všichni tam mluvěj anglicky. Nebo národy jako byly Lužický Srbové. Zmizeli. Asimilovali je Němci.*** Prostě – jazyk je paměť národa, nosičem informací. Jazyk je vyjádřením jeho vědomí – ducha. Co Češi nade vše milujou a k čemu se pořád rádi vracej?“ udělal pauzu a rozhlídnul se po nás. Nevěděli jsme, kam tím míří, tak všichni mlčeli.

„Pivo?“ odvážil se nakonec nesměle tipnout Džejár.

„Přece k pohádkám!“ opravil ho Old Shooterhand. „Všimněte si, že ve všechny státní svátky pouštěj veřejnoprávní i komerční televize furt pohádky – i ty moderní z dob socialismu, jako jsou Tři veteráni,

S tebou mě baví svět nebo Jak vytrhnout velrybě stoličku a podobný kokotiny.“

„To je fakt,“ souhlasil Bušmen.

„A proč asi? Není to vlastně dětinský?“ položil Old Shooterhand řečnickou otázku. „Protože to máme, jak se říká, v krvi. Máme to vrozený! Máme rádi spravedlnost a dobrý konce, protože v životě to bejvá složitý a těžký, proto milujeme pohádkový příběhy, v nich nakonec dobro zvítězí nad zlem. Takže ve slovesnosti a literatuře si držíme toho spravedlivýho ducha, kterej je nám vlastní,“ napil se. „Ty pohádky ho v nás pomáhaj udržet.“

Všichni jsme mlčeli a přemýšleli, co to do nás tady zase valí za svoje pábitelský teorie, ale něco pravdy na tom jeho šprochu bylo.

„Vemte si třeba pověst o Blanickéjch rytířích,“ pokračoval Old Shooterhand. „Jakej byl asi důvod jejího vytvoření? Já bych řek', že udržení morálky mužstva, tedy národa. I když je nám blbě, furt to ještě není nejhorší, protože teprve AŽ...“ to slovo zdůraznil, „...až bude nejhůř, tak oni vyjedou a zachráněj nás. Je to samozřejmě volovina, v žádný hoře tisíce let nemůžou nějaký rytíři spát, ale je to pohádka, metafora, protože já to chápu tak, že ty Blanický rytíři spěj uvnitř každýho z nás,“ dodal.

Nastal ten okamžik, kdy jsme zase všichni čuměli na Old Shooterhanda jako péra z gauče, jak se tady u nás říká.

„Počkej,“ zeptal se ho Bušmen. „To myslíš jak?“

„Protože z Blaníku nikdy žádná pomoc nevyjela, ale vždycky to vzešlo z lidí. Vezmi si říjen 1918, Pražský povstání nebo listopad 89. Jakmile se ukáže, že bejt hrdina má šanci na úspěch i kdybys za to moh umřít, nezlomnej českéj duch probudí onu šedou zónu, Češi se zase narovnaj a jdou do toho.“

„Kacíři!“ ulítlo starýmu Fořtovi.

„Jo,“ souhlasil Pepa, „ve středověku už by tě za takovýhle názory hnali na hranici.“

Zachechtali jsme se.

„Tenhle českéj duch,“ pokračoval Old Shooterhand, „je vlastně perfektně napsanej jazykovéj software. My máme obrovskou systémovou výhodu a tou je květnatost naší řeči, především v emocionální rovině. Čeština, jakožto syntetickéj jazyk, totiž oproti jazykům analyticejm...“

„Tyvole,“ přerušil jsem ho, „seš v hospodě, ne na lingvistickém semináři...“

„Jo, mluv normálně,“ napomenul ho Džejár. „Na nás musíš pomalu a vopatrně, my sme jen prostý vesničani, blbí traktoristi.“ Traktoristi Bušmen se starým Fořtem se uchechtli.

Old Shooterhand si povzdychnul. „Sorry, no. Tak vemu pro ilustraci rychle jeden krásnej příklad jazykovéj výhody češtiny – vokativ.“

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se, protože jsem byl asi jedinej z přísedících, kdo věděl, o čem je řeč.

„Je to rozlišující systémová jazyková výhoda. Hele, co je nejlepší firewall proti podvodnejm mejlům a spamům? No přece právě vokativ! Hned, jakmile ti přijde třeba nějakéj mejl, kterej začíná oslovením ‘Ahoj, Pavel’ nebo ‘Pozdravy, Petr Novák’, tak je ti jasnej, že to psal nějakéj robot, nějaká umělá inteligence nebo automatickej překladač, kterej ‘neumy šéski’, víš to hned na začátku a už ho ani dál nemusíš rozklikávat nebo číst.“

„Co je to kvokativ?“ zeptal se bezelstně Mireček.

„To je latinsky pátej pád – oslovujeme, voláme,“ vysvětlil jsem mu, aniž bych se namáhal opravit jeho zkomoleninu. Nejspíš to slovo slyšel poprvé a asi i naposled v životě, ledaže by zase někdy seděl s Old Shooterhandem.

„Aha.“

„Vidíš, kdybys chodil na latinu k profesoru Hrbolkovi, jako Plha,“ utahoval si z Mirečka Pepa, „tak bys to věděl a ještě by sis mohl' vo pauze u pásu v tý vaší Škodovce přečíst Vergilia v originále!“

Připomínka filmu Marečku podejte mi pero vzbudila u stolu všeobecný pobavení.

„A ještě jeden příklad za všechny: máme tady třeba jedno takový kouzelný slůvko,“ řekl tajemně Old Shooterhand.

„Jako děkuji nebo prosím?“ hádal Mireček.

Old Shooterhand zavrtěl hlavou a pravil: „Nejmrňavočkaťulinkatější.“

„Co to je? To sem v životě neslyšel,“ řehtal se Bušmen.

„Schválně, zkus to říct!“ vybídnul ho Shooterhand.

„Nejmrčavkulink..., nejmačkťukatější... Tyvole, dyť se to nedá vyslovit!“

Po Bušmenovi jsme si to zkusili postupně všichni – Mireček, Džejár, Pepa i já, s tím, že to přece dokážeme (vždyť přece umíme česky!), ale nepovedlo se to nikomu. Až nakonec starej Fořt si dal záležet a vyslovoval to zřetelně pomalu po jednotlivých slabikách, přičemž na něm bylo vidět, jak u toho úporně přemýšlí, čím má ta šílená složenina pokračovat.

„Nej-mr-ňa-vouč-ka-ťu-lin-ka-těj-ší. Uff!“ otřel si pot z čela.

„A teď si představte,“ triumfoval Old Shooterhand, „jak se to asi musí vyslovovat cizincům.“

„A díky tomuhle slovu jako vyhraje třetí světovou válku?“ zeptal se pochybovačně Džejár. Bušmen se uchechtнул.

Old Shooterhand se na chvíli zamyslel. „V podstatě jo. Alespoň určitě po informační a ideologický stránce. Nepřítel nás může porazit silou a obsadit, dosadit na trůn nějakýho kolaboranta, ale nemá šanci ovládnout myšlení nás – všech ostatních kokotů, který maj takhle složitej jazyk a ještě k tomu nerespektujou, respektive měněj v závislosti na okolnostech, emocionální a významovej obsah slov. Nedokázala to ani 300letá germanizace ani dva po sobě jdoucí totalitní režimy. Protože, jak psal Orwell: kdo ovládá řeč, ovládá myšlení. Proto taky existuje cenzura, což je metoda boje se slovama, protože slovo je mocnější než zbraň – mimochodem, to věděl už Euripidés.**** A v tomhle punktu nakonec my, Češi, vždycky vyhraje. V tom spočívá ten náš nezlomnej český duch,“ zakončil Shooterhand svoji úvahu a napil se.

„Musim na hajzl,“ zvednul se Džejár.

„Já taky,“ přidal se Bušmen. Zvednul jsem se a šel s nima. Old Shooterhand se taky zvednul, ale šel ven – nejspíš na cigáro a přitom se vymočit někam do křoví vedle hospody.

„Tyvole,“ ulevoval si současně fyzicky i psychicky Džejár stoje nad svojí mušlí. „To byla zase jednou pěkná shooterhandovská kokotina! Zejtra budu mít na traktoru celej den vo čem přemejšlet.“

Naše debata o nezlomným českým duchu se tímto záchodovým intermezem uzavřela. Po návratu už se zase řešily provozní problémy každodenního života a drby.

Když jsem si to pak štrádoval z hospody domů od jednoho kandelábru veřejnýho osvětlení ke druhýmu, snažil jsem se to děsný slovo zopakovat.

„Nejmačkou..., nejmrňavčou..., nejmrňavitější...“ To je vů!

*Po přečtení této kapitoly (Majn Kochbuch, str. 29) mi napsal sám Větva (Ladislav Větvička) upřesňující vysvětlení k onomu citátu: „To je parafráze z knihy českého generála Šnejdárka (předtím fr. cizinecká legie), který nám vyhrál česko-polskou válku v roce 1919, když vytlačil Poláky z našeho Těšínského knížectví. Pak sme to pod tlakem Francouzů museli rozdělit na půl a ustupit. Ve svoji knize vzpomínek „Co jsem prožil“ (mimořadně, skvělá kniha), píše v jednom z příběhů z 1. sv. v.: „večer za mnou chodíval do zákopu hrát šachy major z jiné roty. Ten večer dlouho nešel, objevil se až hodinu po dohodnutém čase. Omluvil se, že se zdržel, protože po něm z druhé strany fronty stříleli. To už je za války takový zvyk...“

Pokud by vás paměti generála Šnejdárka zajímaly, můžete si je v elektronické podobě zdarma stáhnout na e-shopu Ladi Větvičky zde (případně si zakoupit některou z jeho super knih):

<https://www.ladikvetvicka.cz/product-page/gen-%C5%A1nejd%C3%A1rek-co-jsem-pro%C5%BEil>

**<https://cs.wikipedia.org/wiki/Pejorativum>

***V poslední třetině 19. století probíhá silná asimilace lužickosrbského obyvatelstva, většina Lužických Srbů již vyrůstá dvoujazyčně (bilingválně).... V lužickosrbské oblasti osídlení jsou sídla označena dvojjazyčně. Největší lužickosrbská kulturní centra dnes najdeme v Chotěbuzi (Cottbus) a Budyšině (Bautzen).
https://cs.wikipedia.org/wiki/Lu%C5%BEi%C4%8Dt%C3%AD_Srbov%C3%A9

****„Jazyk je pádnější zbraň než-li meč. “ — Euripidés starověký aténský dramatik (480—406 př. n. l.)

A na závěr Old Shooterhandova oblíbená scénka z filmu Trainspotting, kde Renton lká nad tím, co to znamená být Skot (Old Shooterhand samozřejmě říká Skotům „Skokoti“). Video je v angličtině, protože Skokoti nemaj nezlomnýho ducha, jako my – proto musej točit filmy v angličtině.

Being Scottish (Trainspotting)

Watch Video At: <https://youtu.be/29-LRuugFT0>

Pokud chcete zjistit víc o Agroanarchii a zajímají vás další Old Shooterhandovy originální, vždy satirické, nekorektní a trochu potřeštěné teorie na svět kolem nás (Desatero podle Old

Shooterhanda, Koloběh hovna v přírodě, Kšeft über Alles, Gríndýl über Alles, Nekonečno + Bůh a kobliha atd.), najdete je v knize Majn Kochbuch s předmluvou Svět podle Old Shooterhanda a Základy Agroanarchie. Právě vyšlo druhé vydání. Více informací, včetně ukázek, najdete zde: <https://shop.tichadohoda.cz/majn-kochbuch/>